

Arrest

nr. 106 156 van 28 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1.de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen
2.de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding,

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 10 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 maart 2013 en tegen de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, om de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 maart 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, en artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers van de verwerende partijen.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LOOBUYCK, die loco advocaat A. BAEYENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat B. HEIRMAN die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 24 juni 2012 het Rijk binnen en diende op 26 juni 2012 een asielaanvraag in. Op 13 maart 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 20 maart 2013 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Deze beslissing werd aangetekend verzonden op 4 februari 2013.

1.3. De bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger te zijn van Malinké afkomst. U werd tot ongeveer uw tiende opgevoed door uw ouders, die in Konkoré woonden. U bent vervolgens naar uw tante, de zus van uw vader, verhuisd naar Téléméle. Uw ouders hebben u daar laten wonen omdat uw tante zelf geen kinderen had. U bent nooit naar school gegaan, maar uw tante heeft u wel de mogelijkheid geboden om te leren naaien in een atelier vanaf ongeveer uw vijftiende. Ze heeft de opleiding betaald. In totaal heeft u gedurende ongeveer zes jaar in het atelier gewerkt. Uw vader is tien jaar geleden overleden. U woonde toen al drie maand bij uw tante. Uw moeder is drie jaar na het overlijden hertrouwd met de broer van uw vader, Fofana Fodé Bakari en woont met hem en zijn andere vrouw in Konkoré. Op een dag, een jaar nadat uw tante was overleden, is uw oom, de broer van uw vader, El-Hadj Moustapha u daar komen halen. U bent bij hem en zijn familie gaan wonen, in Téléméle. U heeft daar gedurende vier maand gewoond en heeft u daar bezig gehouden met het huishouden en bent niet meer gaan werken in het naaiatelier. Uw oom had uw huwelijk, met een vriend van hem, Bari El-Hadj Sintou, geregeld. Hij heeft u en de rest van de familie hier pas drie dagen vóór het huwelijk over ingelicht. De dag dat u heeft vernomen dat u zou trouwen bent u gevlucht naar de man van uw overleden tante. Hij kon echter niets ondernemen. U heeft daar gedurende twee dagen verbleven. Vervolgens hebben ze u gevonden en hebben ze u onmiddellijk naar uw man gebracht aangezien ze u in tussentijd hadden uitgehuwelijkt. Ze zouden u immers op 25 december 2011 hebben uitgehuwelijkt. U heeft vervolgens zes andere pogingen ondernomen om van uw man weg te vluchten. U wilde immers niet met hem trouwen omdat hij oud was en omdat u zelf uw man wilde kiezen. U werd echter moe van al het vluchten en besloot daarom om bij uw man te blijven. Uw tante, de vrouw van Moustapha heeft u echter naar een oude vrouw gestuurd om te laten nagaan of u wel ‘proper’ bent. U was op uw twaalfde besneden maar volgens uw tante werd niet alles weggenomen. De oude vrouw bevestigde dat u niet ‘proper’ was en dat u diende herbesneden te worden. U wilde dit echter niet en nam daarom de beslissing om naar Conakry te vluchten, naar de zus van uw moeder. Haar zoon heeft vervolgens een smokkelaar gevonden die u betaalde met het goud dat u heeft gekregen van uw tante en uw moeder als geschenk voor uw besnijdenis op twaalf jarige leeftijd. Op 23 juni 2012 nam u het vliegtuig vanuit Conakry naar België alwaar u ’s anderdaags toekwam. Op 26 juni 2012 vroeg u asiel aan. Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: een medisch attest dat bevestigt dat u een besnijdenis van het type II heeft ondergaan (dd 06/07/2012 door dr. SELECK) en een document dat aangeeft dat u een bloedonderzoek heeft laten uitvoeren (dd 05/07/2012).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw ‘vrees voor vervolging’ in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst een vrees koestert voor uw ooms (de broers van uw vader) en uw man omdat u uw huwelijk bent ontvlucht. U vreest tevens dat uw tante, de vrouw van de broer van uw vader, u zal laten herbesnijden omdat u volgens haar niet ‘proper’ bent.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw gedwongen huwelijk met Bari El-Hadj Sintou.

*Vooreerst blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier het volgende i.v.m. gedwongen huwelijken in Guinee en i.v.m. het profiel van vrouwen die een gedwongen huwelijk riskeren : ‘(...), **le mariage forcé est un phénomène devenu marginal et quasiment inexistant en milieu urbain. Il touche principalement les filles très jeunes, vivant en milieu rural, issues de famille attachées aux traditions**’ (zie SRB, «Guinée – Le mariage», Cedoca, april 2012, p. 12). U verklaart te zijn opgegroeid in Téléméle (zie gehoor CGVS, p 5) en uitgehuwelijkt te zijn door uw oom die ook in Téléméle woont (zie gehoor p. 17, 21). Dit is weliswaar niet de hoofdstad van Guinee, maar wordt, zoals blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt,*

in Guinee toch beschouwd als een stad, en is de hoofdplaats van een prefectuur (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Daarenboven zou u op ongeveer 21 jarige leeftijd gedwongen zijn te huwen, wat, zeker in de Guinese context, bezwaarlijk als zeer jonge leeftijd kan worden gezien (zie gehoor CGVS, p 25 – 26). Er werd u bovendien voordien geen huwelijkspartner voorgesteld. (zie gehoor CGVS, p 23) U tracht verder enerzijds wel voor te doen dat u uit een traditionele omgeving komt door aan te geven dat uw moeder moest hertrouwen met uw oom omdat dat jullie traditie is (zie gehoor CGVS, p 8) en dat uw halfzussen gedwongen werden uitgehuwelijkt. (zie gehoor CGVS, p 13-14) Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat uw moeder het leviraatshuwelijk met haar schoonbroer gedurende drie jaar heeft kunnen uitstellen en uiteindelijk toch heeft geaccepteerd. Nergens spreekt u trouwens van enige dwang voor uw moeder. (zie gehoor CGVS, p 13) Het is op zijn minst merkwaardig dat een dergelijke traditie, in een traditionele familie, op de lange baan kan worden geschoven voor een periode van drie jaar. Anderzijds blijkt dat uw zus, Fatoumata, zelf haar huwelijkspartner heeft gekozen (zie gehoor CGVS, p 11) en dat u verwachtte dat ook u uw eigen man kon kiezen. (zie gehoor CGVS, p 23) Indien u werkelijk uit een zeer traditioneel gezin zou komen, is het niet aannemelijk dat uw zus haar eigen man zou kunnen kiezen, met toestemming van uw vader. (zie gehoor CGVS, p 11) U zou er bovendien niet aan denken om uw eigen man te kiezen en dit ook te zeggen tegen uw moeder en uw tante. (zie gehoor CGVS, p 22-23) Zeker gezien de situatie van uw halfzus Mariama, die verdwenen zou zijn omdat ze gedwongen zou zijn uitgehuwelijkt, en omdat u er op geen enkel ogenblik aan dacht dat ook u wel eens zou kunnen worden uitgehuwelijkt. (zie gehoor CGVS, p 30) Uw verklaringen over wat u verwachtte i.v.m. uw eigen huwelijk zijn dus allesbehalve consistent te noemen. U slaagt er bijgevolg niet in om uw **vermeende traditionele afkomst hard te maken. Daarenboven blijkt uit bovenvermelde informatie dat 'Le mariage forcé serait plus courant dans la communauté peule que dans d'autres groupes ethniques'** (zie SRB, «Guinée – Le mariage», Cedoca, april 2012, p. 13) Gezien u verklaart dat u Malinké bent, is een gedwongen huwelijk daarom nog onwaarschijnlijker. Uit bovenvermelde informatie, die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt tevens dat '(...) la proportion de femmes célibataires diminue considérablement avec l'âge, passant de 62 % pour la tranche d'âge des 15-19 ans à 3 % pour celle des 25-29 ans et à moins de 2 % à 30-34 ans.' (zie SRB, «Guinée – Le mariage», Cedoca, april 2012, p. 7) U verklaarde echter dat het niet ongewoon was dat u op tweeëntwintigjarige leeftijd nog niet getrouwd zou zijn. (zie gehoor CGVS, p 22) Uit bovenstaande cijfers blijkt echter dat slechts 33% van de vrouwen tussen 20 en 24 jaar nog niet getrouwd zou zijn. Het is dus niet zo vanzelfsprekend dat er op een latere leeftijd wordt getrouwd, laat staan tussen 25 en 30 jaar, zoals u verklaarde. (zie gehoor CGVS, p 22) Ook hieruit blijkt dat u duidelijk niet afkomstig bent uit een omgeving waarin gedwongen huwelijken, die bijna per definitie zeer jonge meisjes betreffen, voorkomen. Bovendien stelde uw tante u zelfs in staat om een beroep te leren, dat u ook daadwerkelijk gedurende 6 jaar uitoefende. Deze naaiopleiding en ervaring zorgen ervoor dat u zelfstandiger en onafhankelijker zou kunnen leven waardoor u ook weerbaarder zou kunnen zijn tegen dergelijke praktijken, indien ze al u zouden betreffen. Te slotte kan nog worden vastgesteld dat ook uw moeder blijkbaar achter uw opleiding stond en ook zelf zei dat u daarna misschien iemand kon vinden die met u wil trouwen (zie gehoor CGVS, p. 23). Het is allerminst aannemelijk dat uw moeder de situatie van haar dochter met betrekking tot haar huwelijk verkeerd zou ingeschat hebben indien u werkelijk uit een familie zou komen die nauw vasthoudt aan tradities.

Bovenstaande elementen tonen aan dat u niet over het profiel beschikt van iemand die riskeert gedwongen te worden uitgehuwelijkt door haar familie.

Daarnaast is het opmerkelijk dat u niet zelf een huwelijkspartner heeft gezocht, zeker omdat u dacht dat u zelf een man zou kunnen kiezen. (zie gehoor CGVS, p 23) Gevraagd waarom u dan niet zelf een man hebt gezocht antwoordt u eerst dat u niemand hebt gevonden en dat u aan het werk was om vervolgens toe te geven dat u ook niemand hebt gezocht (zie gehoor CGVS, p. 23). Daarbij moet worden opgemerkt dat uw verklaring voor het feit dat u later zou zijn moeten trouwen dan gangbaar in Guinee, is dat dit aan de familie ligt (zie gehoor CGVS, p.22). Indien u werkelijk in de veronderstelling was dat u uw man kon kiezen, zoals reeds eerder bleek, is het niet aannemelijk dat u later verklaarde dat het toch de familie was die besliste om al dan niet te trouwen.

Bovendien slaagt u er ook niet in om uw ooms, de broers van uw vader, en volgens uw verklaringen de personen die u vreest in Guinee omdat ze u zouden hebben uitgehuwelijkt, te benoemen. Aangezien u uw ooms vreest is het zeer verwonderlijk dat u, wanneer u expliciet naar de namen van de broers van uw vader wordt gevraagd, u volgende vier namen geeft: El Hadj Moustafa, Aboubacar, Mohammed en Lamine (zie gehoor CGVS, p 17) Tijdens uw asielrelaas vertelde u echter dat uw moeder met een broer van uw vader is getrouwd, genaamd Fodé Bakarié, (zie gehoor

CGVS, p 8) en vertelt u dat de oudste broer van uw vader Mamoudou is. (zie gehoor CGVS, p 12) Het is merkwaardig dat u er niet in slaagt om uw ooms langs vaderszijde consequent te benoemen, aangezien u nu net hen vreest. Uw tegenstrijdige verklaringen over de personen van wie u in Guinee vervolging vreest, tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw gedwongen huwelijk fundamenteel aan.

Verder zijn er nog andere opmerkingen te maken waardoor u u uw beweerde huwelijk niet **geloofwaardig** maakt.

(1) De chronologie van de gebeurtenissen zoals u die schetst is immers niet plausibel. Zo beweert u dat u drie dagen vóór het huwelijk heeft vernomen dat u zou trouwen met Bari El-Hadj Sintou (zie gehoor CGVS, p 26). Wanneer u werd gevraagd wanneer dit juist was, antwoordt u dat het in het jaar 2011 was en vervolgens kan u ook specificeren dat het in het midden van de maand was, maar u verklaart eerst niet te weten in welke maand het dan was, om vervolgens na enkele vragen toch te verklaren dat het in december was, met name op 25 december. U geeft tevens aan dat het op het eind van de regentijd was. (zie gehoor CGVS, p 26) Uit informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat het einde van het regenseizoen reeds in november is. Daarbij verklaart u vervolgens dat u getrouwd bent op een donderdag (zie gehoor CGVS, p 26). Uit de informatie, die werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat 25 december 2011 op een zondag viel. Later in het gehoor zegt u dan weer dat u op dinsdag 25 december bent getrouwd. (zie gehoor CGVS, p 28) **U kan het tijdstip waarop uw huwelijk werd voltrokken dus niet geloofwaardig maken.**

(2) U verklaart dat u bent gevlucht op het moment dat u hoorde dat u zou moeten trouwen. (zie gehoor CGVS, p 27) U zou twee dagen bij de man van uw tante zijn gebleven, waarna u rechtstreeks weer naar huis werd gebracht. (zie gehoor CGVS, p 28) U zegt dat u op het moment van het traditioneel huwelijk niet thuis was omdat u toen gevlucht was. (zie gehoor CGVS, p 28) Aangezien u meermaals heeft verklaard dat u drie dagen voor uw huwelijk hoorde dat u zou moeten trouwen (zie gehoor CGVS, p 26, p 30) en aangezien u slechts twee dagen bij de man van uw tante heeft verbleven, **is het niet aannemelijk dat u werd uitgehuwelijkt op het moment dat u was gevlucht.**

(3) U verklaart daarnaast dat u in totaal **zeven keer bent gevlucht** voor uw gedwongen huwelijk. (zie gehoor CGVS, p 31) De eerste keer was nog vóór uw huwelijk en eens getrouwd, bent u nog eens zes keer kunnen vluchten, en dit op een tijdspanne van zes maand. (zie gehoor CGVS, p 15) Het is zeer verbazingwekkend dat u, die reeds duidelijk had laten blijken dat u tegen het huwelijk was, doordat u reeds vóór het huwelijk was weggevlucht, **nog in de mogelijkheid was om nog eens zes keer te vluchten.** Wanneer de protection officer duidelijk vraagt waar u tijdens elke vluchtpoging was, slaagt u erin om een plaats en een persoon te benoemen waar u naartoe was gevlucht. Wanneer er u echter wordt gevraagd of u nog was gevlucht nadat u was ondergedoken in Kindia (uw vijfde vluchtpoging, nvdr) , zegt u dat uw volgende vluchtpoging naar Conakry was. (zie gehoor CGVS, p 32) U verklaart vervolgens dat u toen zelf bent teruggekeerd en dat u had beslist om terug te keren naar uw man omdat u moe was van steeds te vluchten. Hierbij kan worden opgemerkt dat het opmerkelijk is dat u na zoveel vluchtpogingen, besloot vrijwillig naar uw man terug te keren. Toen u terug was zou gebleken zijn dat u niet 'proper' was en dat u herbesneden diende te worden. (zie gehoor CGVS, p 32) Wanneer u wordt gevraagd of u naar Conakry bent gegaan alvorens ze u hadden gezegd dat u niet 'proper' zou zijn, geeft u een ontwijkend antwoord. (zie gehoor CGVS, p 32) Uit uw eerdere verklaring blijkt echter dat, wanneer u terug was van Conakry, ze weer iets anders hadden om te zeggen, namelijk dat u niet proper was (zie gehoor CGVS, p. 32). Hieruit kan afgeleid worden dat de dreiging tot herbesnijdenis zich pas voordeed na uw 6e vluchtpoging, wat toch merkwaardig is, aangezien u dan toch reeds enkele maanden met uw man gehuwd was. Als u bovendien wordt gevraagd hoeveel keer u naar Conakry bent gevlucht, verklaart u dat u slechts één keer naar Conakry bent gegaan. (zie gehoor CGVS, p 32) Bovenvermelde verklaringen houden impliciet in dat u twee keer in Conakry zou zijn geweest (namelijk bij uw zesde vluchtpoging waarna u vrijwillig terugkeerde naar uw man en bij uw zevende poging, toen u uiteindelijk Guinee verliet). Er dient bovendien vastgesteld te worden dat u niet kan preciseren onder welke naam u heeft gereisd, met welk paspoort u heeft gereisd, welke vliegtuigmaatschappij u heeft genomen en of u tussenlandingen heeft gemaakt (zie gehoor CGVS, p 18-19). Al deze vaststellingen houden opnieuw een negatieve indicatie in van de geloofwaardigheid van uw gehele asielrelaas.

Uw onsamenhangend en ongeloofwaardig vluchtverhaal maakt ook uw vluchtmotief ongeloofwaardig.

Vervolgens, en samenhangend met voorgaande vaststellingen met betrekking tot uw gedwongen huwelijk, maakte u niet aannemelijk dat u in geval van terugkeer opnieuw zou besneden worden.

U verklaarde te zijn besneden en u legde ter ondersteuning van deze verklaring een medisch attest voor (afgeleverd op 06 juli 2012 door dr. Séleck). U verklaarde niet opnieuw naar Guinee te kunnen terugkeren omdat u vreest opnieuw besneden te worden omdat uw tante wist dat er tijdens uw eerste besnijdenis, toen u twaalf jaar was, niet alles werd weggenomen (zie gehoor CGVS, p 18-19 en 33). Op de vraag wie concreet zou kunnen eisen dat u opnieuw zou worden besneden, antwoordde u initieel uw man en vervolgens ook uw tante (zie gehoor CGVS, p 20-21 en 33). Gelet op voorgaande vaststellingen dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw gedwongen huwelijk met uw echtgenoot, maakt u evenmin aannemelijk dat uw echtgenoot (of uw tante) zou kunnen eisen dat u opnieuw zou besneden worden in het kader van uw huwelijk. Overigens dient nog te worden opgemerkt dat u tijdens uw gehoor geen enkele andere omstandigheid heeft vermeld die u enige vrees zou inboezemen ten opzichte van uw eerdere verminking. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat herbesnijdenis in Guinée bij type II van besnijdenis slechts gebeurt binnen de week na de oorspronkelijke besnijdenis en alleen in twee specifieke situaties. (1) Wanneer de familie meent dat de besnijdenis van een jong meisje in het ziekenhuis niet voldoende was en waarna er een traditionele besnijdster wordt bij geroepen. (2) wanneer een leerling besnijdster de besnijdenis te oppervlakkig heeft uitgevoerd, zal de 'meester' besnijdster de besnijdenis opnieuw uitvoeren. (zie Antwoorddocument Cedoca, Gui2011-095w, dd. 1 april 2011). **Het is duidelijk dat deze beide situaties niet op u van toepassing zijn, waardoor uw vrees voor herbesnijdenis ongegrond is.** Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt bovendien dat de Guineese autoriteiten actief strijd voeren tegen besnijdenis, talrijke ngo's actief zijn op het terrein en dat indien een persoon klacht indient bij de autoriteiten, deze zal gehoord worden, te meer omdat de wetgevende teksten die in 2000 werden gestemd om besnijdenis te verbieden in 2010 hun uitvoering vonden, waardoor de autoriteiten nu over een juridische basis beschikken om strafrechtelijke stappen te ondernemen (SRB, « Guinée - Les Mutilations Génitales Féminines (MGF) », Cedoca, mei 2012, p. 9). Bovendien duidt het feit dat er in Guinee een (uitvoerings)wet werd goedgekeurd die vrouwelijke genitale verminking verbiedt, op een zekere eenstemmigheid met betrekking tot de weerstand tegen vrouwenbesnijdenis vanwege de wetgevende instanties, die de vertegenwoordigers vormen van de bevolking. Dit wordt overigens bevestigd door de dalende prevalentie van vrouwenbesnijdenissen in Guinée (zie SRB, « Guinée - Les Mutilations Génitales Féminines (MGF) », Cedoca, mei 2012, p. 8). De laatste officiële gegevens die van 2005 dateren, tonen aan dat het prevalentiecijfer in Guinee 96% is bij de vrouwen van 15 tot 49 jaar. Deze gegevens zijn echter meer dan 7 jaar oud. Volgens de informatie die werd verzameld tijdens een gezamenlijke missie in Guinee van de Belgische, Franse en Zwitserse asielinstanties in november 2011 en waarvan er een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, hebben alle gesprekspartners die ze hebben ontmoet (verschillende artsen) en hierover hebben ondervraagd verklaard dat ze de afgelopen jaren een daling hebben vastgesteld van het prevalentiecijfer. Zo heeft het project ESPOIR bijvoorbeeld (consortium dat bestaat uit Pathfinder International, Tostan en PSI Guinee), met de financiële hulp van USAID, een onderzoek gevoerd waarvan de resultaten in augustus 2011 openbaar werden gemaakt. Dit onderzoek, dat betrekking heeft op de praktijken van besnijdenissen van meisjes van 4 tot 12 jaar, werd op een nationale steekproef van 4407 personen uitgevoerd van 18 tot 55 jaar die verantwoordelijk zijn voor minstens één meisje van 4 tot 12 jaar die de leeftijd heeft om besneden te worden. De vrouwen en mannen die aan dit onderzoek werden onderworpen hebben in juni 2011 verklaard dat meer dan de helft van hun dochters nog niet was besneden (50,7 %), met een hoger percentage in Conakry (69,1 %) en in Midden-Guinee (63,4 %). Hoewel meer dan de helft van de ondervraagde personen (55,8 %) er de voorkeur aan geven om besnijdenissen in stand te houden, daalt de intentie ten voordele van de praktijk van genitale vrouwenverminkingen op nationaal vlak: 53% op nationaal vlak, tegenover 61% in 2009 bij de eerste bevraging. Ook uit zeer recente informatie blijkt dat er een substantiële daling van het prevalentiecijfer is de laatste jaren. Kortom, op basis van deze informatie kan het Commissariaat-generaal redelijkerwijs besluiten dat de recente evoluties aantonen dat er een duidelijke tendens is tot een afname van het verschijnsel (zoals wordt aangetoond door bepaalde recente onderzoeken ter plaatse). Hoewel deze praktijk blijft bestaan, daalt de omvang ervan echter waardoor het mogelijk is om zich hieraan te onttrekken. **Het is bijgevolg, in samenhang met voormelde informatie met betrekking tot herbesnijdenis in Guinee, niet aannemelijk dat u als volwassen, zelfstandige vrouw, geen stappen zou kunnen ondernemen om een eventuele (nieuwe) gedwongen, genitale verminking tegen te gaan.**

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Het medisch attest dat u voorlegt om aan te tonen dat u besneden bent (type II) wordt op geen enkel moment betwist,

maar doet op zich geen afbreuk aan de hogervermelde argumentatie dat u uw gedwongen huwelijk en uw vrees voor herbesnijdenis niet aannemelijk weet te maken. Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af over de documenten die u in Guinee in uw bezit zou hebben. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u immers dat u een geboorteakte had in Guinee. (zie verklaringen DVZ, nr 21) Wanneer de protection officer u tot viermaal vraagt of u documenten in Guinee had, antwoordt u hier steeds negatief op. (zie gehoor CGVS, p 18) Wanneer u echter wordt geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid is uw enige respons dat u het document niet heeft meegenomen, wat echter niet ter zake doet aangezien de vraag duidelijk meermaals gesteld werd naar uw documenten in Guinee. (zie gehoor CGVS, p 18) U legt ten slotte geen enkel document neer ter staving van uw reisweg.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de worden toegekend.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinée kan het volgende worden vastgesteld:

Guinee werd in 2012 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De Guinese veiligheidstroepen hebben inderdaad de mensenrechten geschonden, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en bepaalde oppositiepartijen. De overgangperiode die normaal had moeten eindigen met de organisatie van parlementsverkiezingen binnen een termijn van 6 maanden blijft eindeloos duren. Het is echter aan de verschillende politieke spelers om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de overgangperiode te voltooien en de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een rustig klimaat.

Artikel 48/4 § 2 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met willekeurig geweld en men dient er eveneens op te wijzen dat er geen gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er momenteel in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2 (zie SRB, "Guinee: Situatie op het vlak van de veiligheid", Cedoca, dd. 10 september 2012, toegevoegd aan het administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.”

1.4. De bestreden beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten Fofana Aissata
geboren te Telemele , op (in) 01.01.1991

en van nationaliteit te zijn : Guinee

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten,

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 12/03/2013 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Nopens de ontvankelijkheid

2.1.1. Ter terechtzitting wordt aan de verzoekende partij gevraagd waarom zij van oordeel is dat de twee bestreden beslissingen in één verzoekschrift kunnen aangevochten worden. Zij meent dat de bestreden beslissingen samenhangen, en dus samen kunnen behandeld worden in één verzoekschrift, vermits het bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend na de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

2.2.1. In het belang van een goede rechtsbedeling moet diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering, een afzonderlijke procedure starten om de duidelijkheid van het juridische debat te waarborgen, alsook een snelle en adequate behandeling van de zaak.

Meerdere vorderingen zijn derhalve slechts onder de vorm van één enkel verzoekschrift ontvankelijk indien de doelstelling ervan de goede rechtsbedeling is, meer in het bijzonder indien deze vorderingen dermate samenhangend zijn, wat hun voorwerpen of hun grondslag betreft, dat het kennelijk lijkt dat de gedane vaststellingen of de genomen beslissingen ten aanzien van één van deze vorderingen een weerslag zullen hebben op het resultaat van de andere vorderingen.

Indien meervoudige vorderingen niet voldoende samenhangend zijn in de zin zoals hierboven beschreven, zal enkel de belangrijkste of, bij gelijk belang, de eerste in het verzoekschrift genoemde, worden beschouwd als regelmatig ingediend (RvS, nr. 148.753, 12 september 2005; RvS, nr. 150.507, 21 oktober 2005; RvS, nr. 159.064, 22 mei 2006).

2.2.2. In casu richt de verzoekende partij haar beroep tegen twee verschillende administratieve beslissingen: een beslissing van “weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus” genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en een “bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker” (bijlage 13quinquies), afgeleverd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

De kwestie is derhalve te bepalen of het belang van een goede rechtsbedeling vereist, en *a fortiori* toelaat, dat deze twee beroepen worden ingediend door middel van één verzoekschrift.

Hoewel er een direct verband bestaat tussen beide bestreden beslissingen, waarbij de tweede werd genomen na de eerste die zij overigens uitdrukkelijk in haar motivering vermeldt, is de Raad van oordeel dat dit verband alleen niet volstaat om aan te tonen dat de weerslag van de gedane vaststellingen of van de ten aanzien van de eerste bestreden beslissing genomen beslissingen op het resultaat van de andere, van die aard zou zijn dat het, in het belang van een goede rechtsbedeling, zou opleggen beide te behandelen in het kader van één beroep.

2.2.3. Enerzijds, immers, voor zover het de eerste bestreden beslissing betreft, moet het beroep worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 1, 1ste en 2de lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep in volle rechtsmacht, dat steeds van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/69 tot 39/77 van dezelfde wet, die meer bepaald een gewone procedure en een versnelde procedure regelen, desgevallend gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (inroeping van nieuwe elementen in het verzoekschrift en ter terechtzitting, verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening

van een schriftelijk verslag en van een replieknota, verkorte behandelingstermijnen voor de prioritaire zaken, verkorte termijnen in geval van versnelde procedure).

Voor zover het de tweede bestreden beslissing betreft, moet het beroep daarentegen worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 2 van voormelde Vreemdelingenwet. Dit annulatieberoep, dat in beginsel niet van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/78 tot 39/85 van dezelfde wet, alsook door de artikelen 31 tot 50 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV), die meer bepaald een annulatieprocedure en een procedure in administratief kort geding regelen, op hun beurt gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een synthesememorie, toepasselijke termijnen in geval van administratief kort geding, modaliteiten van voortzetting van de procedure na administratief kort geding, bijzondere procedures bepaald in het PR RvV).

Er dient te worden vastgesteld dat door de totaal verschillende aard van de geïmplementeerde contentieux en door de specifieke gevolgen, modaliteiten en termijnen die hiermee gepaard gaan, de combinatie van deze twee procedures in één en hetzelfde beroep niet verenigbaar is met een goede rechtsbedeling, maar daarentegen de snelle instaatstelling van de dossiers, de duidelijkheid van de te voeren debatten en de behandeling van de zaken binnen de wettelijk opgelegde termijnen schaadt, aangezien de bijzonderheden die aan elk van beide procedures gekoppeld zijn, op elk moment het goede verloop van de andere procedure kunnen vertragen of zelfs hinderen.

2.2.4. Anderzijds biedt een dergelijke combinatie van procedures door middel van één en hetzelfde beroep geen enkel bijzonder voordeel voor de verzoekende partij, ten opzichte van de behandeling van aparte en verschillende verzoekschriften voor elk van de bestreden beslissingen.

Artikel 39/80 van voormelde wet bepaalt immers het volgende: *“Indien een beroep tot nietigverklaring van een beslissing tot toegang of tot verblijf samenhangt met een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft de behandeling van het laatstgenoemde beroep voorrang. In voorkomend geval kan de Raad evenwel in het belang van een goede rechtsbedeling beslissen dat hetzij beide beroepen samen worden behandeld en afgedaan, hetzij beslissen dat het onderzoek van het beroep tot nietigverklaring wordt opgeschort totdat een definitieve beslissing over het beroep in volle rechtsmacht is genomen.”* Met toepassing van deze bepaling zal het beroep in volle rechtsmacht in elk geval steeds bij voorrang worden behandeld en behoudt de Raad elke vrijheid om, volgens hetgeen het belang van een goede rechtsbedeling in het voorliggende geval vereist, te beslissen het onderzoek van het annulatieberoep op te schorten of dit beroep tegelijkertijd (maar niet samen) te onderzoeken.

Artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, toepasselijk op het beroep in volle rechtsmacht, bepaalt bovendien het volgende: *“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd.”*

Hieruit volgt dat in geval van apart ingediende verzoekschriften tegen twee beslissingen waarvan één tot het contentieux volle rechtsmacht behoort en de andere tot het annulatiecontentieux, de effectiviteit van de door de verzoekende partij ingediende beroepen en de bescherming van haar rechten tijdens de behandeling van deze beroepen, op dergelijke manier door de wet worden geregeld dat het belang van een goede rechtsbedeling niet beter zou worden gediend in geval van indiening van één verzoekschrift tegen beide bestreden beslissingen.

2.2.5. Gelet op voorgaande ontwikkelingen vertonen beide bestreden beslissingen geen enkel onderling verband van verknochtheid waardoor het belang van een goede rechtsbedeling zou gebieden ze voor de Raad te betwisten door middel van één verzoekschrift.

Rekening houdend met het voorrangsbeginsel van het beroep in volle rechtsmacht, vermeld in voornoemd artikel 39/80, moet de beslissing van “weigering van de vluchtelingenstatus en weigering

van de subsidiaire beschermingsstatus”, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de belangrijkste van beide bestreden beslissingen worden beschouwd.

Er dient derhalve te worden besloten dat het beroep slechts ontvankelijk is voor zover het de beslissing van “*weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus*” genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft, en onontvankelijk moet worden verklaard voor zover het “*bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker*” (bijlage 13*quinquies*), uitgereikt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, betreft.

2.3. Waar verzoekster van mening is “*dat de uitspraak van de Raad van Vreemdelingenbetwistingen dient afgewacht te worden vooraleer er kan overgegaan worden tot een bevel om het grondgebied te verlaten*” wijst de Raad erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.

Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepalingen van de artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 van de Vreemdelingenwet voorzien in artikel 39/2 § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Aldus kan volstaan te verwijzen naar de schorsing van rechtswege van elke maatregel tot verwijdering van het grondgebied of gedwongen terugdrijving zoals bepaald in hogervermeld artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 maart 2013

3.1. Verzoekster voert de “*schending motivatieplicht/vluchtelingenconventie*” aan en vermeldt voorts de schending van artikel 3 en artikel 8 EVRM.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3.3. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Daargelaten dat verzoekster niet toelicht hoe dit middel in onderhavige procedure in volle rechtsmacht kan worden aangevoerd en de Raad niet kan inzien hoe de beweerde herbesnijdenis in Guinee al een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM, beperkt verzoekster zich tot de loutere vermelding “*Dit gegeven is een inbreuk op artikel 3 en artikel 8 EVRM*”. Dit onderdeel van het middel is dan ook niet ontvankelijk.

4. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

4.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk,

geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen.

Verzoeksters zenuwachtigheid tijdens het CGVS-gehoor doet geen afbreuk aan deze plicht (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Evenmin kan emotionele moeheid, zwakte of ongeschooldheid verschonen dat verzoekster dergelijke onwetende, tegenstrijdige, ongerijmde en inconsistente verklaringen heeft afgelegd. Verzoekster toont niet aan dat analfabetisme de verstandelijke vermogens aantast en zij hierdoor niet in staat zou zijn waarheidsgetrouwe en consistente verklaringen af te leggen te meer nu verzoekster wel een vak aanleerde en dit met succes zeven jaar heeft uitgeoefend. Uit de gehoorverslagen blijkt overigens dat de dossierbehandelaar eenvoudige duidelijke vragen stelde en dat verzoekster kennelijk kon volgen en zij de logica en de inhoud van de vragen correct begreep. Daarenboven werd verzoekster tijdens het verhoor bijgestaan door haar advocaat zodat eventuele beperkingen konden benadrukt worden, wat niet is gebeurd.

4.2. Verzoekster herhaalt het asielrelaas en negeert de motieven en conclusies van de bestreden beslissing. Verzoekster blijft bij post-factum beweringen ("*verzoekster verklaarde ook moslim te zijn. Uithuwelijking, zelfs op latere leeftijd, gebeurt binnen dit geloof frequent*") en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Zo is de bewering dat verzoekster over een zwak karakter beschikt en dus "*heeft zij niet haar wil kunnen opdringen om tegen het huwelijk in te gaan*" strijdig met verzoeksters doorzettingsvermogen om zeven keer voor dit huwelijk weg te vluchten en bovendien naar Europa te komen.

4.2.1. Evenmin is verzoeksters bewering dat zij net voor haar meerderjarige leeftijd werd uitgetrouwd gegrond nu verzoekster bijna 21 was en uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat de minimale huwelijksleeftijd voor vrouwen in Guinee, 17 jaar is. Verzoeksters bewering met een man te moeten huwen die tot de Peul-etnie behoort, maakt nog niet aannemelijk dat verzoekster kan vrezen gedwongen uitgetrouwd te worden gezien zij zelf tot de Malinké-etnie behoort. Overigens zijn haar verklaringen over wie haar uithuwelijkt en wie verzoekster aldus dient te vrezen dermate incoherent dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. Immers indien verzoekster uit een traditionele gesloten familie stamt dan kan verwacht worden dat ze haar ooms kent. Dit is niet het geval en verzoekster komt niet verder dan het opsommen van telkens andere willekeurige namen. Voorts kan evenmin blijken dat verzoekster de drie echtgenotes van haar echtgenoot kent nu ze beperkt blijft tot het geven van hun beweerdelijke namen zonder dat uit het CGVS-gehoorverslag kan blijken dat dit gepaard ging met een "*duidelijke beschrijving*" zoals het verzoekschrift poneert.

Betreffende de vaststelling dat verzoekster verklaarde dat ze niet thuis was en gevluht was op het moment van het traditioneel huwelijk, wijst de Raad er op dat verzoekster zelf stelt dat ze pas drie dagen voor het huwelijk de plannen heeft vernomen, hierop onmiddellijk gevluht is en na twee dagen bij de man van haar tante te hebben verbleven, gedwongen werd teruggebracht naar haar man. Aldus kan uit deze eenvoudige chronologie blijken dat verzoekster teruggebracht werd bij haar man uiterlijk de dag waarop het huwelijk plaatsvond. Verzoeksters verklaringen zijn ook op dit punt strijdig. Ten slotte laat verzoekster na "*de zware littekens*" die ze aan haar gedwongen huwelijk zou hebben overgehouden enigszins te adstrueren. Aldus dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat ze een gedwongen huwelijk werd opgelegd. Niet alleen zijn haar verklaringen hierover geheel ontoereikend, vaag, strijdig en dus ongeloofwaardig maar bovendien kan uit haar relaas ook blijken dat verzoekster niet op het platteland maar in de hoofdplaats van een prefectuur woonde, ze tot een ambitieuze familie behoort die haar een opleiding gaf en werk, verzoekster geen haast had te huwen, haar zus haar eigen partner koos en haar neef haar hielp naar Europa te komen.

4.2.2. Daar waar verzoekster stelt dat zij geen documenten heeft kunnen meenemen op haar vlucht en dat volgens het algemeen ambtsbericht inzake Guinee van 29 november 2011 in Guinee geen wettelijke verplichting bestaat om een identiteitsbewijs bij zich te dragen, stelt de Raad vast dat de motieven van

de commissaris-generaal dienaangaande enkel betrekking hebben op de inconsistente verklaringen die ter zake zijn afgelegd.

4.2.3. Aangaande het niet bijgevoegd, noch mits referentie kenbaar gemaakt Senegalees onderzoek, waaruit zou blijken dat 30 % van de onderzochte verminkte vrouwen leed aan Post Traumatisch Stress Syndroom met geheugenverlies, stelt de Raad vast dat verzoekster besneden werd toen zij 12 was (gehoor p. 19), zodat de Raad niet inziet hoe een hypothetische, doch niet geadstrueerde, laat staan aangetoonde PTSS verzoeksters actuele verklaringen op haar 21ste zou kunnen beïnvloed hebben.

4.2.4. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>).

Waar verzoekster meent dat het gegeven dat verzoekster vreest voor herbesnijdenis op zich reeds een inbreuk is op artikel 3 EVRM, heeft de commissaris-generaal er terecht op gewezen dat de situatie in Guinee inzake besnijdenis manifest en merkkelijk snel evolueert. Verzoekster brengt geen informatie aan waaruit kan blijken dat herbesnijdenis gebruikelijk is wanneer voor het huwelijk de reeds besneden vrouw naar verzoeksters zeggen, niet 'proper' wordt bevonden. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (antwoorddocument Cedoca Gui2011-095w van 1 april 2011) blijkt dat een herbesnijdenis in Guinee bij type II besnijdenis uiterst zeldzaam is, slechts gebeurt binnen de week na de oorspronkelijke besnijdenis en enkel in twee specifieke situaties waarbij de uitvoerders van de besnijdenis faalden: (1) Wanneer de familie meent dat de besnijdenis van een jong meisje in het ziekenhuis onvoldoende was en waarna er een traditionele besnijdster wordt bij geroepen. (2) wanneer een leerling besnijdster de besnijdenis te oppervlakkig heeft uitgevoerd, zal de 'meester' besnijdster de besnijdenis opnieuw uitvoeren. Verzoekster weerlegt deze informatie niet waaruit blijkt dat ze niet in aanmerking komt voor herbesnijdenis en haar vrees, los van een eventueel huwelijk, ook op dit punt ongegrond is.

4.3. Verzoekster onderneemt in dit verzoekschrift geen ernstige poging om de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen te weerleggen noch brengt zij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

4.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4.5. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het beroep ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 20 maart 2013 wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
mevr. K. DECLERCK,
mevr. A. VAN ISACKER,

dhr. R. VAN DAMME,

De griffier,

R. VAN DAMME

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

M.-C. GOETHALS